

βανομένων των AIM-7 Sparrow, AIM-9 Sidewinder, FIM-92 Stinger και MIM-104 Patriot. Η τελευταία επανδρωμένη πτήση του τύπου πραγματοποιήθηκε στις 27 Ιουνίου 1986, ενώ η έσχατη δομική με μη επανδρωμένο στόχο έλαβε χώρα τρεις ημέρες αργότερα, στις 30 Ιουνίου. Τα PQM-102 διαδέχθηκαν σε υπηρεσία τα North American QF-100.

Περίπου την ίδια περίοδο που η USAF υλοποιούσε το πρόγραμμα «Pace Deuce», ο αμερικανικός στρατός προωθούσε το δικό του πρόγραμμα FSAT. Η Flight System Inc. (FSI) στη Μοχάβε της Καλιφόρνιας είχε γίνει ανάδοχος του σχετικού συμβολαίου για την προμήθεια μη επανδρωμένων Sabre στο στρατό, ώστε να χρησιμοποιηθούν σαν στόχοι μεγάλων ταχυτήτων και δύο τέτοια αεροπλάνα είχαν επιδειχθεί το 1975. Για την υλοποίηση αυτού του προγράμματος η FSI αγόρασε και ανακατασκεύασε πρώην Royal Canadian Air Force (RCAF) Canadair Sabre, που τροποποιήθηκαν σε τηλεκατευθυνόμενους στόχους σε ένα εργοστάσιο στο Μόνκτον του Καναδά, πριν αποσυναρμολογηθούν και μεταφερθούν οδικά στη Μοχάβε για δοκιμές. Ο εργοστάσιο στο Μόνκτον άνοιξε στις 30 Σεπτεμβρίου 1976 και οι αρχικές παραδόσεις στον αμερικανικό στρατό πραγματοποιήθηκαν από τη Μοχάβε στα μέσα του 1977. Τα τροποποιημένα αεροπλάνα έγιναν γνωστά σαν QF-86E και μέχρι την 1η Ιανουαρίου 1980 ο αριθμός τους είχε φτάσει τα 36, ενώ μέχρι τον Οκτώβριο του 1984 οι παραδόσεις QF-84E είχαν φτάσει τις 50 έναντι ενός συμβολαίου για 56 αεροσκάφη. Εκτός από τις περιπτώσεις δοκιμών με πραγματικά πυρά, τα FSAT Sabre πετούσε πιλότος και ο αμερικανικός στρατός χρησιμοποίησε έναν αριθμό από αυτά μαζί με τα Delta Dagger της USAF για δοκιμές του προγράμματος Stinger (σαν στόχους) αλλά και την παρακολούθηση των εκτοξεύσεων των τακτικών βαλλιστικών πυραύλων Pershing II. Παράλληλα η αεροπορία χρησιμοποίησε τα FSAT Sabre σε δοκιμές όπλων στην Edwards AFB. Επιπλέον Canadair Sabre αποκτήθηκαν από την Νότιο Αφρική το 1981, αν

και τα περισσότερα δεν τροποποιήθηκαν και κατέληξαν πηγή ανταλλακτικών για τα QF-86 σε υπηρεσία. Σε ένα άλλο παράλληλο πρόγραμμα, το αμερικανικό ναυτικό χρησιμοποίησε επίσης QF-86 σε επιχειρήσεις FSAT, τόσο στην έκδοση -86F όσο και την -86H στο Κέντρο Ναυτικών Όπλων στην China Lake, πετώντας τα μέχρι και το 1993. Ο πρόγραμμα QF-86E του αμερικανικού στρατού ολοκληρώθηκε τον Ιούνιο του 1986, οπότε και οι ανάγκες του τελευταίου άρχισαν να καλύπτονται από QF-100.

Τον Αύγουστο του 1979 η Srepy υπέγραψε συμβόλαιο για τη μετατροπή 9 QF-100 σε εναέριους τηλεκατευθυνόμενους στόχους, όπου δύο ήταν αεροσκάφη εξέλιξης YQF-100 διατηρώντας τη δυνατότητα επανδρωμένης πτήσης, ενώ τρία τροποποιήθηκαν με τις προδιαγραφές της USAF. Ο στρατός είχε απαίτηση για τρία ακόμη αεροπλάνα, ενώ το ένατο ήταν ένα διθέσιο αεροσκάφος που δοκίμαζε αυτή τη διαμόρφωση. Η πρώτη μη επανδρωμένη πτήση του τύπου πραγματοποιήθηκε στις 19 Νοεμβρίου 1981 και ανάμεσα στο 1984 και το 1989 συνολικά 210 QF-100 ολοκληρώθηκαν από την Tracor Flight Systems (Σημ. 2) στη Μοχάβε από αεροσκάφη που βρίσκονταν αποθηκευμένα στην AMARC/Davis-Monthan, στην Αριζόνα. Το QF-100 χρησιμοποιήθηκε σαν εναέριος στόχος σε πολλά προγράμματα και υπήρξε ο στυλοβάτης της εξέλιξης του προγράμματος AMRAAM (Advanced Medium Air-to-Air Missile). Η πρώτη κατάρριψη QF-100 από AMRAAM πραγματοποιήθηκε στις 17 Σεπτεμβρίου 1985. Τα QF-100 συνέχισαν να πετούν μέχρι το 1989, οπότε αντικαταστάθηκαν από QF-106. Η απόσυρσή τους σήμανε και το τέλος της ύπαρξης προγράμματος FSAT στον αμερικανικό στρατό.

Η θυγατρική της General Dynamics Corporation, Convair, είχε κατασκευάσει 277 μονοθέσια F-106A και 63 διθέσια F-106B. Με το όνομα «Delta Dart» (ή με το δημοφιλέστερο παρατσούκλι «Six») το αεροσκάφος αυτό ήταν για πολλούς το καλύτερο ανακαινιστικό παντός καιρού που κατα-

Σαν αποτέλεσμα της μεγάλης ζήτησης για QF-4, το πρόγραμμα ανάκτησης έχει διπλασιαστεί από 12 σε 24 Phantom επισίως και από το Νοέμβριο του 2004 βασίζεται πλέον σε δύο βάρδιες εργασίας.